

Markku:

”Tapoin miehen. Olin tukevasti soosissa kun nyrkki heilui päivälleen vuosi, kaksi kuukautta ja 14 yötä sitten.

Tunsin sen tyyppin. En kovinkaan hyvin mutta oltiin me joskus yhdessä tai porukalla baarissa istuttu. Mulle on jäänyt se käsitys että se kaveri oli ihan ok tapaus.

Oikeastaan olen tutustunut koko tyyppiin paremmin vasta nyt kun se on jo kuollut ja kuopattu. On näet ollut vähän pakko.

Jos multa kysytään että miltä tuntuu tappaa toinen ihminen niin mä vastaan etten tiedä.

En mä muista siitä illasta juuri mitään. Ei harkittuja ajatuksia, ei selkeätä motiivia.

Jostain me riideltiin, syy ei ole oikein selvinnyt vielä tänäkään päivänä.

Mutta siitä mä tiedän jotain miltä tuntuu herätä pahnoilta kunnon kankkuseen kun sulle tullaan kertomaan että olet tappanut miehen edellisenä yönä. Jumalauta mä elän sen kanssa joka päivä.

Oon miettiny paljon sitä onko jumala olemassa ja antaako se mulle anteeksi.

Vankilapastori sanoi että kyllä antaa jos itse annan jumalan tulla mun tykö.

En tiedä, niin pitkällä ei vielä olla.

Sen tiedän kuitenkin ettei sen tyyppin äiti anna mulle anteeksi ikinä.

Se kertoi sen mulle kirjeessä jonka se tänne lähetti.

Päivät täällä kuluu helvetin hitaasti, mutta sitä nopeemmin mitä enemmän aikaa kuluu, niin mulle on kerrottu. Teen töitä keittiöllä ja oikeastaan oon oppinut tykkäämään siitä hommasta.

Oon paljon kelaillut sitä mennyttä elämää ja sitä mihin se lopulta johti. Oon mä yrittänyt kaikenlaista vuosien mittaan. Koulussa pärjäsin hyvin ja ammattikoulukin meni ihan ok. Oli satunnaista duunia ja tyttöystävän kans maksettiin vuokraa kimpassa.

Mutta sitten alko tuntumaan ettei se tavallinen elämä enää riittänyt mulle. Lähdin hakemaan kokemuksia jotenkin väärän kautta. Lopulta se kaikki kasaantu ja kiehahti yli, en osannu tunnistaa niitä vaaran merkkejä. Mulla alko oleen koko ajan paha olla. Ja sitten oli jo liian myöhäistä.

Kai me kaikki ollaan syyllisiä ainakin johonkin.

Väliin tuntuu että en ole koskaan oikein osannut elää, en tiedä miten se kuvio menee.

Aina olen ollu jotenkin niinku ylimääräinen, väärässä paikassa väärään aikaan.

Yks kaunis päivä mä kävelen ulos tästä sellistä viimeistä kertaa ja mikä mua odottaa, niin eihän sitä voi vielä tietää.

Vaikka täällä missä mä nyt olen ei olekaan helppoa, niin täällä on silti oudolla tavalla turvallista.

Vapaus on juuri nyt yksi pelottavimmista asioista mitä mä tiedän.”